

Tyto okolnosti bylo zjistiti za součinnosti strany, které měla již v řízení administrativním dána býti příležitost, aby ku zjištění úřadu zaujmouti mohla své stanovisko.

Nestalo-li se tak, je řízení vadné a bylo proto naříkané rozhodnutí v tomto bodě dle § 6 zák. o správ. s. zrušeno.

Č. 250.

Honební právo (Čechy): Otázka, zda zemská správní komise, rozhodující o odvolání z usnesení okresního výboru stran pronájmu společenstevní honitby, měla sdíleti mínění okresního výboru o účelnosti a prospěšnosti uzavřené smlouvy pachtovní, není otázkou právní, nýbrž skutkovou, jejíž zodpovědění může nejvyšším správním soudem přezkoumáno býti jen po rozumu ustanovení § 6, odst. 2 zák. o správ. s.

(Nález ze dne 26. listopadu 1919 č. 6108.)

Věc: Velkopřevorský velkostatek v Horní Libchavě (adv. Dr. Schönfeld z Čes. Lípy) proti zemské správní komisi v Praze o pronájem společenstevní honitby ve Stružnici.

V ý r o k: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Honební výbor ve Stružnici pronajal dne 17. června 1917 z volné ruky společenstevní honitbu na dobu od 1. února 1918 do 31. ledna 1924 velkopřevorskému velkostatku v Horní Libchavě za roční nájemné 780 K.

K stížnosti Josefa Förstera a soudruhů, rolníků v Stružnici, zrušil okresní výbor v České Lípě výměrem ze dne 12. října 1917 č. 1020 naříkané usnesení honebního výboru a nařídil honebnímu výboru, 1. aby se napřed o tom usnesl, má-li se společenstevní honitba vůbec propachtovati a v případě kladném, 2. aby předsevzal propachtování ve veřejné dražbě.

Proti tomuto výměru se odvolal velkopřevorský velkostatek v Libchavě k zemské správní komisi království Českého, jež rozhodnutím ze dne 27. dubna 1918 čís. 24.483 zrušila naříkané rozhodnutí jen potud, pokud jím honebnímu výboru bylo nařízeno, 1. aby se napřed o tom usnesl, má-li se společenstevní honitba vůbec propachtovati a v kladném případě 2. aby předsevzal propachtování ve veřejné dražbě. Současně nařídila zemská správní komise honebnímu výboru, aby o propachtování honitby za dobu 1918—1924 znovu rozhodl.

Toto rozhodnutí bylo takto odůvodněno:

Zemská správní komise zachovala v platnosti zrušení pronájmu honitby vyslovené okresním výborem a přenechala honebnímu výboru opětne usnesení o propachtování honitby, buďto z volné ruky anebo ve veřejné dražbě dle volné úvahy, podrobené ovšem dozorčímu právu ve smyslu § 23 honebního zákona. Při tom uvážila zemská správní komise jednak, že pachtovní smlouva ze dne 30. června 1917 zajišťuje honební společnosti náhradu škod zvěří způsobených, že všichni členové honebního výboru s tímto pronájmem byli srozuměni, že se jedná o dlouho-

letého pachtýře, jenž dosud honitbu dle zprávy honebního výboru ze dne 21. září 1917 bezvadně vykonával a jenž sice ne honební společnosti, avšak členům obce dosti značné podpory věnoval a že jen 7 členů honební společnosti, již se zároveň sami o honitbu ucházejí, proti pronájmu ze dne 17. června 1917 brojili, že však i tito členové ve svém podání ze dne 29. srpna 1917 žádali pouze zrušení tohoto pronájmu a nikoliv nařízení dražby. Jinak však zemská správní komise vzala na to zřetel, že jmenovaní uchazeči o pronájem nabízejí nájemné o 220 K vyšší, že také chtějí hraditi škody zvěří způsobené a že usnesením ze dne 17. června 1917 byla honitba propachtována toliko za dosavadní nájemné, takže se honebnímu výboru asi podaří využitkováním čilého zájmu pachtuchtivých docílití výhodnějšího zužitkování honitby buďto z volné ruky nebo ve veřejné dražbě, než se stalo propachtováním ze dne 17. června 1917, jež vzhledem k tomuto stavu věcí okresní výbor právem neschválil.

Proti tomuto rozhodnutí podal velkopřevorský velkostatek v Horní Libchavě dne 4. července 1918 stížnost na Videňský správní dvůr soudní, jenž zavedl o této stížnosti předběžné řízení.

Po převratu předložil zemský správní výbor administrativní spisy nejvyššímu správnímu soudu, jenž výlučně jest povolán o této stížnosti rozhodovati.

Stížnost v první řadě namítá, že měla zemská správní komise také rozhodovati o tom, zdali pachtovní smlouva dne 30. června 1917 se stěžovatelem uzavřená, odpovídá »panujícím poměrům«, kterážto otázka dle mínění stížnosti měla býti kladně zodpověděna, následkem čehož mělo také zrušeno býti rozhodnutí okresního výboru, které tuto smlouvu nevzalo na vědomí.

Nejvyšší správní soud o této stížnosti uvážil takto:

Rozhodnutí zemské správní komise ponechalo usnesení okresního výboru jen potud v platnosti, pokud jím nebyla schválena smlouva pachtovní, již honební výbor se stěžovatelem byl uzavřel.

Tím bylo však stížností postrádané rozhodnutí o otázce, může-li tato smlouva uznána býti za »odpovídající«, vyneseno a nemůže tedy v tomto výnosu shledána býti vadnost stížností vytýkaná.

Otázka však, zdali zemská správní komise měla sdíleti mínění okresního výboru ohledně účelnosti a prospěšnosti zmíněné pachtovní smlouvy, nemůže býti považována za otázku právní, jejíž nesprávné zodpovědění by mělo v zápětí protizákonnost. Tato otázka je čistě otázkou skutkovou a může zodpovědění této otázky podrobena býti u nejvyššího správního soudu toliko úvaze s hlediska § 6 al. 2.

V tomto směru nemůže však stížnost ničeho uplatniti a také nejvyšší správní soud neshledal při zkoumání spisů jemu příslušejícím ničeho, co by musilo býti uznáno za podstatnou vadu řízení.

Následkem toho nemohl soud přikročiti k zrušení naříkaného rozhodnutí dle § 6 svého zákona, a to tím méně, jelikož skutkový předpoklad naříkaného rozhodnutí, že opětným projednáním této záležitosti se dá očekávati pachtovní smlouva pro honební společnost příznivější, je zcela odůvodněn okolnostmi v naříkaném rozhodnutí obšírně uvedenými a spisy doloženými.

Bylo proto stížnost jako bezdůvodnou zamítnouti.